

Megbocsáttattak néked a te bűneid!

Időpont: Húsvét utáni 1. vasárnap, 1956. április 8.

Alapige: János 20,19-23.

Mikor azért estve vala, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva valának, a hol egybegyültek vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljőve Jézus és megállta a közepén, és monda nékik: Békesség néktek! És ezt mondván, megmutatá nékik a kezeit és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat. Ismét monda azért nékik Jézus: Békesség néktek! A miként engem küldött vala az Atya, én is akképen küldelek titeket. És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nékik: Vegyetek Szent Lelket: A kiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak.

A mai ige a feltámadott Jézusnak tanítványai között való első megjelenése történetét mondja el. A mindenétől, még ruháitól, sőt földi életétől is megfosztott, szegény Jézus gazdag ajándékot hoz tanítványainak. Hozza mindenekelőtt Önmagát. Aki egyszer megtalálta már Krisztust, azután elveszítette, majd megkapván az újra megtérés kegyelmét ismét megtalálta elveszített Krisztusát, az tudja, hogy nincs ennél drágább ajándék s megérti, hogy a tanítványok minden félelme egyszerre öröme fordult, hogy látták az Urat. /20. v./

Azután hozza nékik a békességet. Így köszönti őket: "Békesség néktek!" s köszöntésével egyben már adja is nekik a békességet. Még pedig milyen békességet! Nem e világ békességét, hanem a bűnbocsánat békességét. A tanítványoknak rossz volt a lelkiismeretük a nagypénteki események miatt. Szégyellték gyávaságukat, bűnösnek érezték magukat. Ez a bűnmardosás zavarta a húsvéti örömeiket is. Méltatlannak érezték magukat arra, hogy Krisztus tanítványainak neveztessenek. S íme az Úr nem kergeti el őket, hanem meghagyja őket tanítványi megbízatásukban, mondván: "Amiként engem küldött vala az Atya, én is akképpen küldelek titeket." /21. v./ Megbocsátott nekik.

Küldetésük célja ennek a békességnek, a bűnbocsánat békességének szétvitele az egész világra. Hogy erre képesek legyenek, azért adja nekik a szent Lelket. És a kulcsok hatalmát, mondván: "Vegyetek Szent Lelket: akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak; akikéit megtartjátok, megtartatnak." /23. v./ A feltámadott Jézus tehát nemcsak a tanítványokat ajándékozza meg, hanem minket is. Te is, én is benne vagyunk azokban, akikre gondol s akikhez elküldi tanítványait ezzel az üzenettel: **Megbocsáttattak néked a te bűneid.**

1. Hogy ennek az ajándéknak nagyságát meglássuk, nézzük: milyen bűnbocsánatot keres az ember?

Nincs az emberi életnek fontosabb kérdése, mint a bűnbocsánat. Tudjuk, hogy Luther is mennyit tusakodott ezzel a kérdéssel. Ez a tusakodás élesen rávilágít arra, hogy az ember nem tud megelégedni akármilyen bűnbocsánattal. Személyes bűnbocsánatot akar. Általánosságok nem adnak neki békességet. A bűnei miatt szorongó ember azt akarja, hogy néki, az ő bűnei bocsáttassanak meg. A személyes bűnbocsánat mellett bizonyos bűnbocsánatot keres. Sejtelem, reménység, nem elég neki. Csalóka délibábnak érzi csupán, mely nem ad békességet. A történelmi tény bizonyosságával akarja leszögezni, hogy megbocsáttattak az ő bűnei. Ez a személyes és bizonyos bűnbocsánat pedig ma kell neki. Az a reménység, hogy majd az utolsó napon kegyelmet talál Istennél, nem ad neki békességet. Kevesebb nem elég neki, mint amit a latornak mond Jézus a Kereszten: "Bizony mondom néked: ma velem leszel a paradicsomban." /Luk. 23,43./ Egészen személyesen, egészen bizonyosan és ma kell a bűnbocsánat a szorongatott embernek. Csak ez ad békességet.

2. Hol keresi az ember ezt a békességet adó bűnbocsánatot?

A vallástörténelem azt mutatja, hogy emberi ténykedésekben. Mindenekelőtt áldozatokban. A pogány, sőt az ótestámentum oltárai is rakva vannak véres és vér nélküli áldozatokkal. Elképesztő, hogy milyen áldozatra képes az ember azért, hogy bűnei bocsánatát megnyerje. Nyájakat ölnek le, vagyonokat égetnek el az oltáron. Van, aki még a saját gyermekét is odadobja a lángok martalékául.

Az áldozat gondolata túléli a pogány és zsidó oltárokat is. Mikor azok már rég romba dőltek, az ember még mindig hozza a maga áldozatát Isten elé. Az egyik a vagyonát hozza. Templomokat építtet belőle, vagy szeretetintézményeket, esetleg, ha többre nem futja, keresztfát állíttat az útkereszteződésekre, vagy gyertyát és virágot vesz az oltárra. A másik a testét teszi fel az oltárra. Keresi a szenvedést, sanyargatja magát, mint a középkori szerzetesek, akik böjtöltek, virrasztottak, véresre korbácsolt testtel ott vergődtek cellájuk hideg kőpadlóján. Épp az a hajrá, melybe a becsületes gondolkodású emberek az áldozat vonalán behajszolják magukat, amely mindig túl akarja szárnyalni önmagát, mutatja, hogy az ember önmagában hiába keresi a bűnbocsánat bizonyosságát.

Az objektív áldozatok zsákutcájába került ember megpróbálja a szubjektív érzésekben keresni a bizonyosságot bűnei bocsánata felől. Az a meggyőződése, hogy a bűnbánat és a hit a bűnbocsánat útja, elkezd tehát vizsgálni önmagát, elég-e a bűnbánata, elég-e a hite s a mérték, mellyel mindkettőt méri, az érzés. De hát tudom-e én eléggé megsiratni a bűneimet, tudok-e

eléggé rendületlenül hinni? Világos, hogy nem. Ingatag talajra építi békességét az, aki emberi érzésekre alapítja a bűnbocsánat felőli bizonyosságát.

3. Hol található meg tehát az ember a békességet adó bűnbocsánatot?

Nem önmagában, hanem Krisztusban. Minden ember tévúton jár, aki a bűnei bocsánata felőli bizonyosságát önmagában keresi. Nem az áldozatom, sem a bűnbánatom és hitem, sem semmiféle önsanyargatásom és vezeklésem nem szerzi meg számomra a bűnbocsánatot. Nem abban az érzésben van a bűnbocsánatom felőli bizonyosságom, amit én érzek, hanem abban, amit Isten érez. Nem abban, amit én mondok, akár bocsánatot kérő, akár fogadkozó imádságomban, hanem abban, hogy mit mond Isten az Ő igéjében. Nem abban az áldozatban, amit én hozok, hanem abban, amit az Úr hozott értem a keresztfán.

Mikor Jézus megjelent tanítványai között, azt olvassuk, hogy megmutatta nekik a kezeit és az oldalát /20. v./, a sebeire mutat tehát. Több ez, mint személyazonossági igazolás Jézus részéről. Még annál is több, hogy ez igazolja a valóságát, hogy tehát nem valami szellem, káprázat, kísértet, hanem a valósággal feltámadott Jézus. Mély összefüggés van Jézus sebei és a békességet adó bűnbocsánat között. Egyedül Krisztusban és az Ő sebeiben van záloga és biztosítéka annak, hogy bűneim bizonyosan meg vannak bocsátva s ezért békességben lehetek. Ezek a sebek mutatják, hogy mi az én bűneimnek visszhangja Istennél. Mutatják a fájdalmat, mit velük Istennek okozok, mutatják a büntető haragot, mit velük Istenből kiváltak s mutatják a kegyelmet, mely önmagára veszi bűneim büntetését s így bocsát meg nekem. Krisztus sebeiben van a bűnös egyetlen biztonságos óvóhelye Isten haragja és saját bűnmardosása ellen.

4. Még mindig marad azonban egy nagy kérdés: Hogyan lehet ez a békességet adó bűnbocsánat az enyém? Szól-e nekem az az érzés, amit Isten a bűnös iránt érez? Szól-e nekem az az áldozat, amit Isten a golgotai kereszten hozott? Van-e jogom mindezt magamra vonatkoztatni és azt mondani: Hiszem, hogy megbocsáttattak a bűneim?

Isten, ki a bűnbocsánatot atyai szívének szent irgalmában elkészítette, igéjében kijelentette, golgotai áldozatában megszerezte, csodálatosan jön segítségünkre ebben a szorongásban. Személyessé és konkrétá teszi számunkra a bűnbocsánatot. Most nem szólunk arról, mint végzi ezt a szentségekben, a keresztségben és az úrvacsorában, csupán arról, miképp nyújtja ezt nekünk a kulcsok hatalmában. A tanítványoknak ugyanis megadja Jézus a kulcsok hatalmát. Megbocsáthatnak és megtarthatnak bűnöket. Ezzel a kulccsal az egyik bűnöst kiengedhetik börtönéből, mint Barabbást, a másikra rácsukhatják a börtönt azzal, hogy ki nem jöhet onnan, míg nem megfizet minden fillért. /Mt. 18,34./

Tudom, hogy a kulcsok hatalmának kérdésével szemben sok ellenszenv van protestáns keblekben. Sok visszaélés történt vele s ez váltotta ki ezt az ellenszenvet. A hatalom fegyverévé tették a szolgálat eszköze helyett. Isten ajándéka azonban nem szűnik meg valóság lenni azért, mert az ember visszaél vele. Ne akard tehát Isten felségjogát védelmezni Krisztussal szemben, mondván: "Ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten"! /Márk 2,7./ Ne felejtse el, hogy ezt Jézus ellenségei mondták Jézusnak! Az ige világosan mutatja, hogy a kulcsok hatalma krisztusi ígéret, mégpedig nemcsak azokra a bűnökre vonatkozólag, melyeket ember ember ellen elkövet, hanem azokra is, melyeket ember Isten ellen követ el. Megbocsáthatja tehát ember a bűnöket? Igen, mert Isten az Ő bűnbocsátó hatalmát ráruházza az övéire, hogy a meggyötört lelkiismeretű ember számára érzékelhetővé, füllel hallhatóvá, a kézrátételnél érezhetővé legyen a bűnbocsánat.

Kire meri bízni Isten ezt a nagy hatalmat? Az ige azt mutatja, hogy arra, aki Szent Lelket kapott. Nem a papszentelés adja tehát a kulcsok hatalmát, hanem a Szent Lélek vétele. Aki Szent Lelket kapott, annak ítéletével Isten azonosítja magát.

Bűneid miatt gyötrődő, bűnbocsánatod bizonytalanságában ide-oda tévelygő testvérem, miért nem veszed igénybe Istennek ezt a feléd hajló, csodálatos kegyelmét, melyet nyújt neked a magángyónásban a kulcsok hatalma által a Szent Lélek birtokosai révén, hogy neked is legyen teljes bizonyosságod afelől, hogy "megbocsáttattak nékem az én bűneim"? Maga Luther is boldog, személyes tapasztalatok alapján melegen ajánlja.

Vagy attól félsz, hogy a kulcsok hatalma nem csak feloldó, hanem megkötöző hatalom is? Igaz, de az is igaz, hogy aki Krisztushoz jön, azt Ő el nem veti. Semmiképpen ki nem veti. /János 6,37./ Ámen.